

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 20. SZÁM, 2008. JÚN. 15.

Kedves Testvéreim!

Ha valaki nem várt módon nehéz körülmények között is jól tud boldogulni, akkor elismerőleg azt szoktuk rá mondani, hogy „nem egy elveszett ember”. Fondorlatos módon a keveset is meg tudja sokszorozni, ott is meg tud élni, ahol ez mások számára nehézséget jelentene.

Azután így folytatta (Jézus): „Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.”

„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”

Lk 15, 11-24

Ma egy olyan emberről lesz szó, akiről a Biblia azt mondja, hogy elveszett és megtaláltatott, sőt, hogy meghalt és feltámadott. Milyen utat jár be ez az ember?

Ott kapcsolódunk bele élete történetébe, hogy két fivér közül ő a fiatalabbik. Egy nap azzal a kéréssel áll az apja elé, hogy az adja ki a jussát. Szinte kiköveteli az örökségét. Tudja, hogy az örökséget az

ember a szülő halála után kapja meg, ő azonban most azonnal követeli. Mit tesz az apja? Visszautasíthatná a fia követelését, de annyira szereti őt, hogy nem vitatkozik vele, sőt még csak annyit sem kérdez, hogy miért van rá szüksége. Szó nélkül kiadja a fia jussát.

A fiú rövid időn belül elköltözik otthon-

ról. Zsebében az atyai javakkal magabiztos léptekkel elindul és nekivág élete kalandjának. Egy távoli vidéken telepszik le és olyan életet kezd élni, amilyenre apja házában nem volt lehetősége. A görög szöveg azt mondja, hogy az apjától kapott vagyont olyan dolgokra pazarolja, amelyek nem hozhattak számára üdvösséget. Az idősebb fiú konkretizálja, hogy ez mit is jelentett, amikor számon

kéri az atyát az irgalmáért: a fiatalabb fiú parázna nővel tékozolta el a vagyont. Egy idő után – ahogy ez lenni szokott – a pénz elfogy, és nemhogy mulatozásra nem tud költeni, de éheznie és nyomorognia kell azon a vidéken, ahol éhínség tombol. Azok, akikre költötte a vagyont, nem segítenek rajta. Rájuk ilyen dolgokban nem számíthat. Valószínűleg csalódottnak és kifosztottnak érzi magát. Elfogyott a pénz és nincs aki gondoskodjon róla. Nem maradt semmi biztonságot az életében.

Ha életben akar maradni, dolgoznia kell. De csak olyan munkát kap, ami egy hit-

tartani, hogy nem lehet azt tenni, amit a fejünkbe veszünk. Nem tudjuk elviselni mindig az Istentől kapott nyugalmat sem és néha valami zűrzavarra vágyunk. Jó időnként úgy érezni magunkat, mint Ádám a bűneset után, amikor elbűjt az édenkert fái között: kerestetjük magunkat Istennel. Jó azt hinni, hogy elbűjtünk egy kicsit Isten mindent látó szeme elől. A szabadság és a boldogság délibábját kergetve mi is útnak indulunk, de nem találjuk meg sem egyiket, sem másikat, mert azon az úton, amelyet a tékozló fiú is választott, ezek nem találhatók meg. A fiú a disznók legeltetése közben kezdi

„Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot. Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történik itt. Mire a szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, mivel egészségben visszakarta őt. Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte. Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgállok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, és te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. Amikor pedig megjött ez a fiad, aki parázna nővel tékozolta el vagyonedat, levágattad neki a hízott borjút. Ő azonban ezt mondta neki: Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”

Lk 15, 25-32

hű zsidót tisztátalanná tesz: disznókat kell őriznie. Nem lehetett ez valami jövedelmező munka, ha annyit sem tudott vele keresni, hogy éhségét csillapítsa. Szívesen jóllakott volna már akár abból a szentjánoskenyérből vagy makkból is, amelyet a disznóknak adtak, de ehhez sem tudott hozzájutni.

Hány ember jár be, Testvéreim hasonló életutat! Nem biztos, hogy ilyen mélyre csúszik a lejtőn, de elmegy az Atya közeléből. Az a menekülési ösztön, ami miatt ez a fiú elment otthonról, mindannyiunkban benne van. Időnként számunkra is teher az Atya gondoskodása, az is, hogy törvények vannak, amiket be kell

egészen más fényben látni az életét. Válaszút elé érkezett. Az a helyzet, amelyben most van, nem megfelelő számára és változtatni szeretne. Valamerre indulnia kell. Leterítettségében, szégyenében és megalázottságában a fiút meglepik múltjának emlékei és visszagondol az atyai házban töltött éveire. Mintha csak álomból térne magához. Mintha az esztelenség világából visszatérve újra kapcsolatba kerülne a valósággal. Ha először az otthoni jólét és gazdagság jut is eszébe, emlékeinek mélyéről előbukkan atyjának alakja is. Visszagondol rá, az életének egyedüli biztos támpontjára. Megsértette, elárulta és elhagyta őt, de

mégis tudja, hogy továbbra is úgy beszélhet róla: «az én apám». Rádöbben arra, hogy mit követett el és átérzi vétkének teljes súlyát. Ez még ugyan nem a megtérés mozzanata, de annak nélkülözhetetlen előzménye. Amennyire elvesztette a talajt a lába alól, most olyan biztosan tudja, hogy mit kell tennie ahhoz, hogy újra biztos talajon álljon. A megtérés akkor következik be, amikor rossznak mondja addigi életvitelét. Megtérvén annyit jelent, hogy megfordul és visszatér a kiindulási ponthoz.

Így indul útra az atyai ház felé. Ha az atya annakidején szidta volna döntése miatt vagy megpróbálta volna meggyőzni, hogy amit elgondolt, az nem a helyes út, biztosan nem indult volna vissza hozzá ilyen bizakodóan. Tudja, hogy mivel visszaélt atya jószágával, elveszítette születésétől birtokolt jogait, ezért nem léphet be a házba egyszerűen családtagként. Viselkedésével szégyent hozott a családra, megtépázta és bemocskolta hírnevét, ezért nem tartja magát méltónak, hogy továbbra is hozzájuk számítodjék. Ezzel kapcsolatban azonban úgy tűnik, nem ismeri jól saját szülőjét.

Apja már félútról eléje szalad, mintha mostanáig is csak azt várta volna, hogy mikor tűnik fel elveszett gyermeke az út kanyarulatában. Az atya nem hagyja, hogy a fiú befejezze önmagát vádoló szavait. Nem engedi neki kimondani, hogy tartsák őt béresnek. A nyakába borul és megcsókolja. Ami volt, elmúlt. Most már csak örvendezni és vigadozni kell amiatt, hogy szerencsésen túljutottak a bajon. A fiú visszahelyeződik

méltóságába, amelyet önhitt módon visszaautasított és elveszített. A szolgák újra rendelkezésére állnak, a még rajta levő kopott ruha helyett új nemesi ruhát ölt, s ami a legfontosabb, visszakapja a szabad embereket megillető gyűrűt. A gyűrűbe nyomott pecsét jelzi, hogy osztozik a család tekintélyében és méltóságában. Így várja haza az Atya minden messze élő és már felé úton lévő gyermekét. Most láthatjuk, hogy az Atya, aki szó nélkül útnak engedte a fiát, amikor az menni akart, mennyire aggódott érte és mennyire várta haza. Nehéz azt megérteni, hogy aki züllött koldusként, üres kezekkel, üres zsebekkel és üres szívvel hazatér, hogyan kaphat ilyen fogadtatást. Hogy lehet ennyire szeretni azt, aki nem érdemli? Istennel kapcsolatban az ember semmiképpen sem hivatkozhat a saját érdemeire. Csak Isten irántunk való szeretete az, ami nem rója fel nekünk a rosszat, hanem örül annak, ha hazatalálunk. Bizony, nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre. (Lk 15,7)

Ámen

(Elhangzott 2008. jún. 8-án)

(Rembrandt: A tékozló fiú hazatérése)

HOGY S MINT?!...

LECZÓ ANNAMÁRIÁT,
GYŰLEKEZETÜNK EGYIK OSZLOPOS
TAGJÁT HLAVÁCS PÁL „FAGGATTA”
MINDENNAPJAIRÓL

Tudom, hogy szereted a határozott beszédet, ezért térjünk is rögtön a lényegre!... „Hogy s mint?!”

Köszönöm a kérdést, jól vagyok... *(tipikus Annás mosoly)*

Milyen érzés tölt el, ha prágai környezetben Rimaszombatról hallasz?

Nagyon jól esik, s megdobogtatja a szívemet. Sajnos Rimaszombatból nagyon kevesen vannak itt Prágában, s talán sokan nagyon keveset tudnak a város történetéről. A csehek pl. azt sem tudják, hogy hol van kb. a térképen. Büszkeséggel tölt el, hogy Rimaszombat határában született Blaha Lujza. Városunk szülötte még Tompa Mihály, Ferenczy István, ide járt gimnáziumba Mikszáth Kálmán, s egy éjszakát itt töltött Petőfi Sándor, akit tiszteletbeli táblabírává választottak *(tipikus Annás mosoly)*, Rimaszombatban van a vers- és prózamondó verseny országos döntője, s még sorolhatnám... Régebben nem kedveltem azokat az embereket, akik azt állították magukról, hogy ők bizony lokálpatrióták. Minél jobban „öregszem”, annál jobban látom, hogy Prága ide vagy oda – talán lelkem mélyén én is az vagyok, habár inkább cosmopolita nézeteket vallok. Valójában gyermekkorom nagy részét Rimajánosi-ban töltöttem a nagyszüleimnél, s nem vagyok „tősgyökeres” rimaszombati, mégis nagyon szeretem a várost.

Íme, a „tipikus Annás mosoly”

Jó ideje élsz már Te is Prágában. Mi köt Prágához a legjobban és mi a legkevésbé?

Igen, 7 éve élek itt. Hihetetlenül gyorsan elszaladt az idő. Hogy mi köt ide? A munka, a barátok, az ismerősök, az emlékek...

Mi köt ide a legkevésbé? Nem tudom – szeretek Prágában élni, megszerettem a cseh mentalitást is, de ha egyszer családom lesz, mégis haza szeretnék menni.

Ki a példaképed és miért pont ő?

A nagyszüleim. Rengeteget köszönhetek nekik azért hogy felneveltek minket. Visszagondolva – ha szerény körülmények között is, de csodálatos gyermekkorunk volt. A faluban mindenki szeretettel gondol rájuk. Nagymamám már sajnos 8 éve nem él, de pár éve voltam a szomszédasszonyánál, s szóba hozta, hogy sajnos az ő anyukája is meghalt

fél éve, de csak fényképről tudja vissza-
idézni az arcát, míg a nagymamám a
mai napig tisztán látja maga előtt ahogy
áll a kapuban. Azt hiszem ha ennyit el-
érnék, hogy az emberek majd valamikor
szeretettel gondoljanak vissza rám, min-
dent elértem.

***Szerintem ezt a célodat már félig elér-
ted – legalábbis az IFI biztos fog Rád
emlékezni.***

...igen, az IFI... (tipikus Annás mosoly)

Hogy találtál a gyülekezethez?

Egy pár barátom hívta fel rá a figyelme-
met. Ez is érdekes... ..otthon soha nem
jártam templomba. Nagymamám halála
után fél évvel kerültem Prágába. Ek-
kor kezdett tudatosodni bennem, hogy
nagyzüleim hitre neveltek...

...érdekes volt a hitem... Keverten hit-
tem Istenben és a sorsban. Ebben most
már tisztán látok – egyértelműen Isten-
ben hiszek, zavarnak a babonák, zavar,
ha valaki a környezetemben „sorsot”,
„szerencsét” említ...

Mivel foglalkozol szabadidőben?

Sokat olvasok. Mostanában rengeteg
szakácskönyvet, s sajnos az olvasástól is
ragadnak rám a kilók. 2-3 éve végképp
nem főztem semmit és soha nem is ér-
dekelt, de a kényszer rávitt, s rájöttem,
hogy annyira nem is főzök rosszul.

Egyébként melyik a kedvenc könyved?

A szépirodalomból Jókai Mór Aranyem-
bere, a „bestsellerek” közül Angliában
nagyon megszerettem Jeffrey Archer
könyveit, s ezek közül talán a legjobban

a Káin és Ábelt. Nagyon élveztem az ol-
vasását.

***Szoktál elmélkedni? Amolyan nyugodt,
békés pillanatokra gondolsz, amikor
az ember nem érzi magát egyedül, és
semmi sem akadályozza abban, hogy
azon gondolkodjon, amin akar...***

Rengeteget szoktam elmélkedni, vagy
inkább ábrándozásoknak nevezném. Ál-
talanban vagy a múlttól, vagy a jövőről
elmélkedek.

***Mi az a kérdés, ami az ilyen pillanatok-
ban a legtöbbet foglalkoztat?***

Hááááát... Általában a „milyen lett vol-
na ha abban az adott pillanatban, vala-
mi máshogy történik”, vagy „milyen jó
is volt régen”, és a másik véglet, hogy
„milyen lesz majd ha... Persze tudom
– sem a múltat, sem a jövőt megváltoz-
tatni nem lehet.

***Látom, inkább földhözragadt vagy...
Vagy mégse?! Célok, tervek, vágyak,
álmok?***

Igen, én ilyen vagyok, de nem hiszem,
hogy ez rossz tulajdonság. „Ember ter-
vez, Isten végez”, és sajnos ez rám az
utóbbi időben nagyon jellemző. De ko-
molyra fordítva a szót, 1-2 éven belül
családot szeretnék, szeretném felújítani
a nagyzüleim házat, s ha majd lesznek
egyszer gyerekeink s iskolába kerülnek,
visszamenni Szlovákiába, s élni a ma-
gunk nyugodt kis életét.

***Kívánom, hogy sikerüljön és köszönöm
a beszélgetést!***

Én is!

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– Gyülekezetünk segédlelkésze írásban értesítette a Zsinati tanácsot a **Vítkova utcai gyülekezet templomának meglátogatása felől**. Sajnos a Huszita egyház olyan terembérleti díjat kér, amelyet gyülekezetünk nem tud magának megengedni.

– Sajnos **továbbra sem megoldott a gyülekezet segédlelkészének, Bodnár Noéminek szálláskérdése**. Kérjük a gyülekezet tagjait, érdeklődjenek barátaik, ismerőseik körében üresedő alberlet, szálláshely felől.

– A Prágai Tükörben megjelent a Kálvinista Szemléből már ismert, gyülekezetünk életéről szóló cikk. Remélhetőleg ezáltal is ismertebbé válunk.

– 15-nél többen töltötték ki eddig az ÜZENET szerkesztősége és a presbitérium által összeállított, „**Gyülekezeti felmérés 2008**” címet viselő kérdőívet. A kérdőív a gyülekezet véleményét hivatott felmérni több fontos, a gyülekezet jelenét és jövőjét érintő kérdésben. A **kérdőívet a következő hetekben, június 22-ig, az istentiszteletet követően lehet kitölteni**, névtelenül. A felmérés eredményét az ÜZENET utolsó júniusi számának mellékletében közöljük le. A kérdőív **elektronikus változatban is le-tölthető** a következő címen:

http://refnet.cz/pmrgy/doc/gyulekeze-ti_felmeres_2008.rtf

Amennyiben a Kedves Olvasónak tudomása van arról, hogy a gyülekezetet ritkábban látogató **rokona/ismerőse is szívesen kitöltené a kérdőívet, de nem áll módjában ezt megtenni, kérjük értesítse az ÜZENET szerkesztőségét**, hogy postai úton vagy elektronikusan, de eljuttathassuk neki a kérdőívet. Együttműködését, segítségét előre is köszönjük!

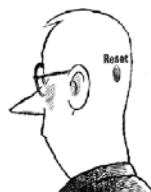
HUMORSAROK

Két jehovista megszólít egy buszmegállóban várakozó embert:

– *Uram, akar ön Jehova tanúja lenni?*

Mire az ember:

– *Elnézést, de nem láttam a balesetet!*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János & Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz